

Anebo je království nebeské jako síť, která se spustí do moře a zahrne všechno možné; když je plná, vytáhnou ji na břeh, sednou, a co je dobré, vybírají do nádob, co je špatné, vyhadzují ven. Tak bude i při skonání věku: vyjdou andělé, oddělí zlé od spravedlivých a hodí je do ohnivě pece; tam bude pláč a skřípění zubů."

Matouš 13:47-50

Jako síť je království nebeské. Jeden z obrazů, kterým Ježíš přibližuje, jak to na našem světě chodí. A sice ve světě, jež se Pánu Bohu nevymknu z rukou – proto se mluví o království nebeském. Není to svět, který je světem jen naším, ani jen zlým, existuje v něm Boží vláda se svou nezanedbatelnou mocí. Bez této základní víry v Boží působení ve světě, by naše uvažování o životě nemělo moc smysl či by bylo beznadějně. Přemýšlení o tom, co je v něm dobré a co zlé by bylo dost marné. Věříme však, že žijeme ve světě, v němž vedle nejrůznějších vlivů působí i Boží vláda, která dává dobrý směr a vede věci ke svému cíli. Proto se vůbec můžeme odvážit ptát po dobru, hledat a pak spolehnout na to, co má uprostřed tohoto pestrobarevného světa cenu a co má trvalou budoucnost.

Je to jako síť. Síť nese, dokáže zachytit, zachránit před nekontrolovatelným pádem nebo vytáhnout nad hladinu. Hustá síť poskytuje bezpečí i komfort. Máme kolem sebe nejrůznější sítě: informační síť, síť bankomatů, obchodní síť, síť zdravotnických zařízení, síť škol, policejních služeben, přenosovou, telefonní síť atd. Neméně důležité jsou i ty tzv. přirozené sítě, v nichž žijeme či díky nimž je šťastný život vůbec možný: myslím na síť nejrůznějších lidských vztahů, rodinnou síť, síť přátel.

Koneckonců i sbor má vytvářet jakousi vztahovou síť, která dokáže unést jednotlivce, když je mu třeba, dokáže podržet, proč ne i pohoupat, ochránit. Síť, do níž se člověk klidně může položit, jestliže zrovna nemá dost sil stát na vlastních nohou, a nemusí mít strach, že propadne zády na tvrdou zem. Nedokáže-li křesťanské společenství vytvářet a udržovat dostatečně hustou a nosnou síť vztahů, pak se nemůže divit, že si lidi řeknou: *a k čemu já vlastně tu církev potřebuju, stejně se musím udržet na nohou vždycky sám.*

Tedy: síť, která drží a vytahuje z vody – toť království Boží. – No, a co že v té v síti všechno je? Ježíš říká: *je to jako když se síť spustí do moře a zahrne všechno možné. – Všechno možné* v ní je. Kraličtí přeložili: *všeliký plod shromažďující*. Síť zahrnuje všechny druhy. – Důležitá informace: ta Boží síť zachytí všechno možné, je to v ní pěkný galimatyáš, motanice jednoho s druhým. Naše lidské sítě jsou většinou konstruovány tak, aby zachytily jen vybranou cílovou skupinu. Ne tak tomu je v té Boží síti spuštěné do světa. V ní jsou lidé dobří i zlí, radostní i smutní, upřímní i pokrytci, věrní i přelétavci, poctivci i nepoctivci, lidé velcí i trpaslíci, odolní i nemocní, ... – dočista všechno možné na jedné hromadě, smíšeno, promícháno, umixováno a zapečeno.

Můžeme si z toho dělat hlavu, že to tak je, ale ve mně to vzbuzuje obrovskou radost, když tahle Ježíšova slova čtu. Slyším v nich a cítím osvobození. Jak často člověk musí poslouchat zaručené soudy jedněch nad druhými, jak někdy my lidi dokážeme být umanutě přesvědčeni, kdo je zlý a kdo dobrý, kdo je mizera a kdo samaritán, co je bílé a co černé, s kým už to nemá cenu a kdo má naopak vždycky pravdu. A dokážeme se o tom hádat a zlobit a pak nezdravit a já nevím co si o sobě myslit.

Tady Ježíš říká, je to všechno a všichni na jedné hromadě. Teď je to pořád ještě spolu v jedné síti. Jistě, někdy můžeme poměrně zřetelně vidět, co co je – co je dobré a co zlé. Ale velmi často je to zapleteno do sebe tak, že nemůžeme rozpoznat, oč se jedná, černá překrývá bílou, bílá překrývá černou, je vidět konec, ale nevíme kde je začátek, nebo myslíme, že jsme to vzali za ten správný konec a pak se divíme, že těch konců je daleko víc. Prostě je to míchanice. Znáte to. Kolikrát jsme se strašně mýlili ve svých odhadech, v hodnoceních. Nedávno jsem slyšel jednoho muže říkat: *ta moje žena, ta má čuch na lidi, několik let dopředu odhadla, jaký kdo je, já ji neposlouchal a pak jsem naletěl.*

Je to všechno složitější. Pozor, zde však není řečeno, že je všechno relativní, že nemá cenu rozlišovat dobro od zla. Ne. Když řekneme, jak je všechno promícháno v jedné hromadě, neznamená to, že

je všechno jedno. Je řečeno, že teď ještě není pořádně vidět, co je co, kdo je kdo, a naše rozhodování v tomto si toho musí být vědomo. Ale jednou to tak již nebude. Jednou přijde chvíle, kdy ta síť se vším možným bude zcela vytažena a bude se třídit. Pak bude naprosto jasné jak to se vším je. Pak bude náležitě vidět jakou má co barvu, jaký kdo je, bude jasné, co je příčina a co následek, bude jasné co je košile a co kabát, co je jádro a co jen pozlátka, co dobro a co zlo. - Do té doby to však všechno žije pospolu!

A v tomhle je pokušení pro lidi, co je lidstvo lidstvem: nějak tu chvíli „konečného jasná“ přiblížit, přivolat. Netrpělivost vydržet, že ten čas třídění je ještě stále před námi. Pokušení zahrát si či přímo se pasovat do role té poslední autority, nejvyššího soudu, který může s konečnou platností rozhodovat o dobru a zlu. Kolikrát už lidi naletěli, když uvěřili někomu, kdo přišel a řekl: *já v tom teď udělám pořádek. Je to tady binec na tom světě.* (S tím každý souhlasí.) *Tak mi dejte prostor, čas, důvěru a já ty neřády pošlu kam patří a vám dobrým poctivým lidem tak bude líp.* Ne náhodou se říká, že cesta do pekel je dlážděna dobrými úmysly. A tak se ve jménu větší spravedlnosti, ve jménu lepšího života, lepšího člověka stavěly jatka na ty špatné lidi, popravovaly se miliony těch, kteří stáli v cestě úsilí o lepší společnost. Dnes nemůžeme pochopit, že na to většina normálních lidí skočila, že tomu uvěřili.

Ale ono to začalo od zdánlivých drobností. Od přenechání osobní odpovědnosti někomu, kdo je tak laskavý, že to neustále jednotlivé rozlišování mezi dobrým a zlým udělá za nás a prý jednou pro vždy. Zbaví nás tak toho často obtížného každodenního rozhodování, co je dobré a co je zlé. Je to náročné, někdy se sekne, musíme přiznat chybu, někdy nás to stojí nervy a skutečnost se v pravém světle ukáže až časem. Chce to vydržet tu nehotovost, vydržet ten čas, kdy to není vše úplně jasné. A proto se nabízejí malinkatá zjednodušení, pak trošku větší, a zase o kousek větší a pak už to jde přes mrtvolu ani to nikomu nepřijde. Možná to začíná tou klasickou českou větou: *já sice nejsem rasista, ale když vidím... atd.*; nebo *já proti cizincům nic nemám, ale myslím si... atd.*

V Boží síti jsme všichni pohromadě! Nemůžeme z ní sami vystoupit a hrát si na toho, kdo ji celou vytáhne na palubu a umí třídit. Nevyskočíme z ní, neurychlíme její vytažení na světlo. To přísluší Bohu, který to udělá, až on uzná za vhodné.

Nehrát si na Boha, který drží síť v ruce, nehrát si na anděla, který to dokáže všechno přebrat – nehrát si na to v rodině, v manželství, v práci, ve sboru. – Dobře. Ale, jak mám tedy žít a jednat, když přece není(!) všechno jedno a černá skutečně není bílá a naopak? Nebo se mám radši sledovat, jestli jsem tou dobrou rybou či jestli jsem už jak ten „plod havěťovitý“ – *jsem v té Boží síti jako lahodná kreveta nebo ojetá pneumatika, kterou pak vyhodí na smetiště?*

Myslím si, že takové přemýšlení o sobě je stejně nesmyslné a špatné jako to konečné rozhodování o druhých (kým kdo je). Berme vážně, že na to teď skutečně není čas, není to ani náš úkol, Bůh na to bude mít své anděly a ti budou jistě náležitě vyškoleni, oni budou naprostými profesionály a nezmýlí se. My tady teď máme každý svěřený čas, abychom žili, abychom něco dělali a oni si to pak jednou přeberou.

Jak máme žít a o co se předně snažit, v tom máme v Ježíšově evangeliu dost podnětů a zpráv. Máme odpouštět, máme se snažit tvořit pokoj, odpírat zlému, všimnout si potřebných, netahat třísku druhému z oka a přitom přehlédnout trám ve svém, milovat Hospodina celou svou myslí, celým srdcem i silou, milovat bližního jako sebe – informací důležitých pro každý den dost! Tak se máme snažit jednat až dokonce, a oni si to pak jednou přeberou. Nebude tam platit protekce a známosti, ani se nestane, že by se spletli – *zlé oddělí od spravedlivých a hodí je do ohně, kde bude pláč a skřípění zubů.* Dnes bychom to možná tak drsně neřekli, ale Ježíš to tak řekl. Možná i proto, aby si někdo náhodou to jeho podobenství (o hromadě všeho možného smíchaného v jedné síti) přece jen nevyložil tak, že je všechno relativní a o nic nejde. Nikoli. Jde o hodně. Avšak rozhodovat o tom nebudeme my a našťěstí ani nikdo jiný z lidí. Jednou Bůh udělá jasno – v tom je naděje spravedlnosti pro všechny lidi.